

že st-lka nebyla povinná kontrolovati své zaměstnankyně, jaké zpro-
pitné dostávají, a že pojišťovna nemůže toho od ní požadovati.

Č. 11.696.

**Stavební právo (Užhorod). — Pojištění nemo-
censké, invalidní a starobní: Okresní nemocenská poji-
šťovna nemá postavení strany v řízení o udělení stavebního povolení
stavebníkovi z důvodu, že tomuto bylo podle § 168 zák. č. 221/1924 ve
znění zák. č. 184/1928 Sb. uloženo složit jistotu za pojistné než se stav-
bou počne.**

(Nález ze dne 26. ledna 1935 č. 10.889/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 7453/28, 9528/31.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Užhorodě proti zemskému
úřadu v Užhorodě o nepřiznání postavení strany ve věci stavební v pří-
čině složení jistoty za pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městský notářský úřad v Užhorodě vyrozuměl stěžující
si pojišťovnu výměrem z 20. června 1931 podle § 168 zák. č. 221/1924
Sb. o tom, že Žofie Č. podala žádost o povolení stavby přízemního
domku v Užhorodě a že jako živnostníka, který bude stavbu provádět,
oznámila zednického mistra Vl. D. Současně vyzval pojišťovnu, aby do
8 dnů sdělila, zda žádá, aby stavebníkovi bylo uloženo složit přimě-
nou jistotu za pojistné. K žádosti pojišťovny z 1. července 1931 uložil
pak výměrem z 20. července 1931 podle § 168 zák. č. 221/1924 Sb. ve
znění novely č. 184/1928 Sb. Žofii Č. jako stavebníkovi, aby před za-
početím stavby složila u stěžující si pojišťovny záruku za pojistné až
do výše 5% z celkového stavebního rozpočtu, ježto odpovědný stavitel
jest této pojišťovně dlužen pojistné. Výměr tento byl podle správních
spisů doručen toliko Žofii Č., nikoli pojišťovně. Dalším výměrem z 23.
září 1931, doručeným také pojišťovně, udělil jmenovaný úřad Žofii Č.
žádané stavební povolení s poučením, že se lze z něho odvolati k zem.
úřadu v Užhorodě.

K odvolání stěžující si pojišťovny zrušil zem. úřad v Užhorodě tento
výměr nař. rozhodnutím pro vadnost poučení o opravném prostředku,
ježto v daném případě stěžující si pojišťovnu podle platného stav. řádu
města Užhorodu nelze považovati za stranu, a ona není tedy legítimo-
vána k podání odvolání z udělení stav. povolení, a to tím méně, když
podle § 168 zák. č. 221/1924 Sb. nemocenská pojišťovna má jen právo
požadovati za daných předpokladů, aby poskytl stavebník přiměřenou
jistotu za pojistné než se započne se stavebními pracemi. Započetí sta-
vebních prací předpokládá však již vydání pravoplatného stav. povo-
lení. Vzhledem k tomuto ustanovení jest okr. nemoc. pojišťovna oprávně-
ná podati stížnost pro nesložení požadované jistoty teprve proti za-
početí stavebních prací, nikoli však také proti stavebnímu povolení sa-
mému. Přiznal-li městský notářský úřad v Užhorodě pojišťovně právo
strany, a tedy i právo odvolací z udělení stav. povolení, nutno v tom

spatřovati nezákonnost, pro kteroužto vadu nutno v odpor vzaté stav. povolení zrušiti. Měst. notářskému úřadu v Užhorodě bylo současně uloženo, aby, řídě se tímto názorem, vydal nové rozhodnutí. Připojeno bylo poučení, že z tohoto výměru není podle čl. 8 odst. 2 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. další odvolání přípustno.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Z obsahu nař. rozhodnutí jest zřejmo, že žal. úřad odepřel stěžující si pojišťovně legitimaci k odvolání z výměru I. stolice, kterým bylo uděleno Žofii Č. stav. povolení, označiv své rozhodnutí jako konečné. — — —

Podle svého obsahu založeno jest nař. rozhodnutí na právním názoru, že stěžující si pojišťovna ani podle § 168 zák. č. 221/24 Sb. ani podle platného stavebního statutu města Užhorodu v řízení stavebním nemá postavení strany, a že se jí proto nedostává legitimace k podání odvolání z výměru, kterým bylo stav. povolení uděleno.

Tomuto právnímu názoru vytyká stížnost nezákonnost. Dovojuje, že ani zák. č. 125/1927 ani vl. nař. č. 8/1928 Sb. nepodávají definice pojmu stran, a že proto v té příčině jsou rozhodné praxe a předpisy zák. čl. XX:1901, podle nichž za stranu třeba považovati každého interesenta, jehož jakýkoliv zájem byl rozhodnutím poškozen neb ohrožen.

Námítka tato je bezdůvodná již proto, že zák. čl. XX:1901 o zjednodušení adm. řízení a min. nařízení k jeho provedení vydaná, zvláště nař. č. 4600/1901 M. P. (instrukce o opravných prostředcích) a nař. č. 4600/1902 M. P. (instrukce o doručování) s účinností vl. nař. č. 8/1928 Sb., t. j. od 1. července 1928, pozbyly platnosti podle výslovného ustanovení § 135 odst. 2 č. 6 toho vl. nař., jímž bylo upraveno řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů také měst. notářské úřady a úřady zem. (§ 1 odst. 1 č. 1 a 2 cit. vl. nař.). Do jejich působnosti náleží pak v zemi Podkarpatoruské také udělovati stav. povolení, z jakého se st-lka k žal. úřadu odvolala. Z toho vyplývá, že stěžující si pojišťovna k odůvodnění své legitimace k tomuto odvolání předpisů zák. čl. XX:1901 vůbec se dovolávati nemůže.

Stížnost snaží se ovšem dovoditi postavení stěžující si pojišťovny jako strany v řízení o stav. povolení také z ustanovení § 168 zák. č. 221/1924 Sb. Leč činí tak neprávem, neboť z toho, že pojišťovně za předpokladů tam stanovených přísluší nárok proti stavebníkovi na poskytnutí přiměřené jistoty za pojistné před započetím stavby, plyne toliko, že vzhledem k tomuto, zákonem jí přiznanému nároku na jistotu, přísluší jí jen v řízení o něm postavení strany, avšak z toho neplyne ještě logicky, že by proto již měla také ve stavebním řízení povolovacím postavení strany a byla legitimována pro nesplnění onoho jí příslušejícího nároku stavebníkem také udělení stav. povolení bráti v odpor opravným prostředkem. Interesentem legitimovaným k opravným prostředkům v řízení správním jest jen ten, koho označují za interesenta právní normy, upravující tu kterou právní materii (srov. Boh. A 7453/28, 9528/31). Interesentem takovým však v povolovacím řízení stavebním pojišťovna ani podle § 168 cit. zák. není, poněvadž toto ustanovení neukládá stav. úřadu, aby ve stav. povolení ve prospěch pojišťovny stanovil stavebníku jako podmínku povinnost složit jistotu za pojistné.

Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že v tomto případě stěžující si pojišťovnu ani podle platného stavebního statutu města Užhorodu v řízení stavebním za stranu považovati nelze. Proti tomu neformuluje stížnost žádné námitky, takže nss nemá podnětu, aby po této stránce nař. rozhodnutí přezkoumával. Důsledkem tohoto svého stanoviska odepřel pak žal. úřad stěžující si pojišťovně legitimaci k odvolání z výměru I. stolice, udělujícího stav. povolení, aniž se však pustil do meritorního jeho přezkoumání, a odvoláním jejím se věcně vůbec nezabýval. Nss může pak podrobiti své kognici jen tento judikátní obsah nař. rozhodnutí. Jsou proto veškeré další námitky vadnosti řízení a nezákonnosti, ve stížnosti uplatňované, které, vybočující z tohoto rámce, onoho judikátního obsahu nař. rozhodnutí nepostihují, s hlediska předpisu § 5 zák. o ss nepřipustné.

Č. 11.697.

Církevní věci: * Duchovní, který jsa na studijní dovolené nebyl činný ve veřejné službě duchovní v tuzemsku, nemá nároku na kongruální platy za tuto dobu ani na zápočet doby dovolené pro zvýšení těchto platů.

(Nález ze dne 29. ledna 1935 č. 7246/33.)

V ě c: Dr. Adolf K. v L. proti ministerstvu školství a národní osvěty o odepření doplňku kongruy.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadu v Praze z 9. ledna 1931 upravena byla příznávka st-le, býv. I. kaplana v D., podle zák. č. 122/1926 a nař. č. 124/1928 Sb. na období 1926/30 toliko za dobu od 1. ledna 1926 do 30. září 1928 s podotknutím, že po dobu studií st-le v Římě, kde se zdržuje od 1. října 1928, »nelze mu přiznati doplněk kongruový, poněvadž scházejí předpoklady § 1 odst. 1 zák. č. 122/26 a § 2 odst. 1 nař. č. 124/28 Sb., t. j. činnost ve veřejné duchovní správě.« Zároveň podotčeno, že »vzhledem k tomu, že fatent byl kaplanem v D. pouze do 30. září 1928, nepřichází v úvahu jeho nárok na druhé kongruové zvýšení, který včas uplatnil.«

Odvolání st-lovo zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodu rozhodnutí zem. úřadu, k němuž podrobněji podotklo toto: »V § 1 odst. 1 zák. č. 122/1926 Sb. stanoví se nejnižší příjem (kongrua) duchovenstvu kongruálních církví a náboženských společností státem uznaných případně recipovaných, činnému při správě farních úřadů, jakož i jiné veřejné duchovní správě na místech systemisovaných se souhlasem státní správy kultové. Stejně ustanovení obsahuje § 2 odst. 1 nař. č. 124/1928 Sb. Podle § 11 odst. 1 tohoto nař. jest služební dobou započitatelnou pro zvýšení nejnižšího příjmu nejen doba u kterékoliv církve státem uznané skutečně bez přerušení ztrávená v činné veřejné duchovní správě nebo v činné službě naznačené v § 182, nýbrž i doba ztrávená v jiné veřejné církevní službě a válečná léta podle zák. č. 245/1920 Sb. Pro přiznání nároku na kongruu resp. doplněk kongruy duchovním kongruální církve